

Intráda

Kedves Robi,

egy folyóiratban szokatlan para-laudatioval kellene jeleskednem, hogy megmagyarázzam: a születésnapod 65. évfordulójára szánt s most kezében tartott kötet 1988 helyett miért 4–5 éves késéssel jelent meg. Nem azért, hogy egy füst alatt 70. jubileumot is ünnepeljünk. A szerkesztés előkészítése időben megtörtént ugyan, a kéziratok — barátaidéi — a megjelölt határnapra összegyűltek. Időközben azonban folyóiratunk súlyos anyagi válságba került s ez egybeesett az új technikai előállításra való hosszadalmas felkészüléssel. A kéziratok pedig békésen vártak sor(s)ukra, amely azután nagy nehezen (adagio molto) jóra fordult. Az a 4–5 év késedelem, ami történt, legfeljebb a szerkesztőséget tartotta frászban, mert ennyi év történeti szempontból tulajdonképpen elhanyagolható lenne. Gyarló emberi mérték szerint mégsem az. Ezért a mostani megjelenést nem diadalittasan jelentem, hanem némiképpen keserű felhanggal, mert a történet — melyet jobb nem részletezni — a magyar folyóiratkiadás szklerotikus szimptomáinak tökéletes összege. Maradjunk tehát abban, hogy e pár sorban indoklását adtam egy nagy magyar huzavonának. Ismerlek: nagyvonalú vagy és nem veszed zokon a finánc-bürokrácia és a technika kíméletlen kellemetlenkedését.

E belépőben illene életművedet méltatnom. Csakhogy mások is megtették ezt 60. jubileumod alkalmából (pl. P. Ariste, SFU 1984: 136–138; I. Schellbach, Vir 1983: 529–532), meg én magam is (NyK 86: 251–255, ill. legújabban az Urálistikai Tanulmányok 4. köteteként és egyben egyetemi jegyzetként is megjelent Nyelvek és kultúrák Euráziában című — Simoncsics P. által válogatott, fordított és redigált — antológiához írt 'Előszó'-ban /Budapest 1992: 5–7/). Az idézett helyeket nem akarom itt ismételtetni, pedig derék iskolamesterek tanítását némileg módosítva az ismétlés a tudás „mamája” volna. A sulykolást a tudományban mégis elkerülhetőnek vélem, nohábár az ismétlés fontosságát akár a repetitív vagy egyéb zenében, költészetben szándékomban nem áll kétségbe vonni. Na de egyébként is. Régi

szép bölcsesség szerint „A schejner ponem brojcht kein puder”, ami gyarló németséggel így hangozhat: ein schönes Gesicht braucht keinen Puder, azaz nem szorulsz kozmetikázásra. Vagyis mi itt most nem zenélünk, nem performálunk, hanem cikketet közlünk tiszteletedre, bízva abban, hogy ezek érvényét az idő még nem kezdte ki, s azokat a szerzők több év elteltével is vállalják.

A magunk mentegetését befejezve utalok a Rólad szóló értékelésekre, amelyeket így lehetne egy mondatba tömöríteni: Austerlitz egyedi és ismételtelhetlen.

Kedves Robi! E sivár szavakkal — főleg azonban a kötet tartalmával — ünnepelnek, köszöntenek Téged barátaid, munkatársaid, valamint e Festschrift méltatlan, de hivatalos kiagyaloja, azaz kor- és sorstársad a régi szeretettel

Budáról 1992-ben

HP